

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.660 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 april 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en van Assyrische afkomst te zijn.

Zij verklaren op 5 mei 2004 het Belgische Rijk te zijn binnengekomen en vroegen diezelfde dag aan de Belgische overheid de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 17 mei 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 augustus 2004 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 18 januari 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 mei 2007 dienden verzoekers een aanvraag in tot het verkrijgen van een verlenging van verblijf – regularisatie, in toepassing van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2007 werd het beroep tegen de beslissingen van 18 januari 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 1142.

Verzoekers verklaarden dat het Cassatieberoep dat zij op 9 oktober 2007 indienden bij de Raad van State tegen voormelde beslissing van 30 augustus 2008, op 25 oktober 2007 niet-toelaatbaar werd verklaard.

Op 25 maart 2008 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, genomen.

Op 6 maart 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf en verlenging van verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd werd:

“(…) Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst verwijzen de betrokkenen naar hun asielaanvraag en herhalen zij hun vluchtrelaas. Zij voegen eraan toe dat hun asielprocedure op het moment van indiening van onderhavig regularisatieverzoek nog hangende was. Deze argumentatie kan heden echter niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen daar hun asielprocedure inmiddels wel degelijk werd afgesloten.

De aangehaalde problemen hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielprocedure. Hun asielaanvraag, ingediend op 05/05/2004, werd op definitieve wijze afgesloten door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 1142 dd. 30/08/2007, waarbij geweigerd werd om aan hen de vluchtelingenstatus te verlenen. Bovendien was deze asielinstantie van oordeel dat de verzoekende partijen niet hadden aangetoond dat er elementen voorhanden waren die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen wettigen. Dientengevolge kunnen de beweerdde problemen in het herkomstland, ook deze met betrekking tot de algemene toestand in Syrië, niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Desalniettemin beweren zij “totaal geen toekomst meer” te hebben in Syrië. Deze bewering wordt op geen enkele wijze gestaafd, noch aannemelijk gemaakt terwijl de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt. Wat er ook van

zij, de betrokkene tonen niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om alzo in hun onderhoud te voorzien terwijl het aan hen in België niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.

De tijdelijke toelating tot tewerkstelling had enkel en alleen als doel om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielprocedure, in hun eigen behoeften te voorzien. Nu de asielprocedure afgesloten is, werd hun aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C dan ook definitief geweigerd op 23/11/2007.

Het verblijf in België en de daarmee gepaard gaande integratie sedert hun asielaanvraag dd. 05/05/2004 tot op heden, weegt niet op tegen het decennialange verblijf in het herkomstland, alwaar de betrokkenen geboren en getogen zijn en waar hun familie gevestigd is.

Niets verhindert de betrokkenen bijgevolg om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om het grondgebied te verlaten impliceert immers enkel een eventuele tijdelijke verwijdering, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

In het tweede punt worden de redenen voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden, voor een regularisatie, opgesomd. Deze elementen, waaronder in rubriek A. opnieuw de verwijzing naar de asielaanvraag en het asielrelaas, het verblijf in een Belgische gemeente, de toestand in Syrië, en in rubriek B. de kennis van de Nederlandse taal, de aanpassing aan de leefwereld en de gewoontes van de Belgische leefomgeving, de integratie, de gevolgde opleidingen en de tewerkstelling, het in orde zijn met de sociale zekerheid, de vrienden- en kennissenkring, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. (...)"

2. Onderzoek van het beroep.

Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

In een eerste onderdeel stellen verzoekers vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing totaal niet motiveert. Opeens en zonder bijkomend onderzoek en meer dan 4 jaar nadat verzoekers uit vrees voor hun leven Syrië hebben moeten verlaten, wordt de hier bestreden beslissing uitgevaardigd, zonder motivering en dat nadat verzoekers reeds gedurende geruime tijd in het Rijk worden gedoogd, in aanmerking komen voor een regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hier werken en belastingen betalen.

In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing totaal niet motiveert, doordat hij volledig voorbijgaat aan de ingeroepen motieven. De motivering van de bestreden beslissing verwijst naar een aantal beweringen die niet ter zake dienend zijn en derhalve de hier bestreden beslissing niet dragen:

“-dat betrokkenen vooreerst verwijzen naar hun asielaanvraag is logisch; dit was de reden waarom verzoekers moesten vluchten uit Syrië;

- dat de problemen van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van “een diepgaand onderzoek in het kader van de asielprocedure”, wordt ten stelligste betwist; nergens worden de reële problemen – verzoekers zijn katholieken en een zuiver islamitisch land en zijn aanhangers van de Koerden – zelfs maar vermeld; ook de asielaanvraag van verzoekers werd lichtzinnig onderzocht: dit kan geen basis zijn, nog voor de beoordeling van de asielaanvraag, noch voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag van verzoekers;

- dat de bestreden beslissing zelfs twijfelt aan de gestelde problemen in het herkomstland Syrië, terwijl uit alle gemakkelijke toegankelijke informatiebronnen blijkt dat de vrees van verzoekers wel degelijk terecht is; ten onrechte geeft de bestreden beslissing derhalve aan dat “niets zou verhinderen dat de betrokkenen terugkeren naar het land van herkomst”;

Hierna wordt duidelijk aangegeven dat de bestreden beslissing totaal geen rekening houdt met de reële toestand in Syrië;”

Verzoekers concluderen dat de bestreden beslissing in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd genomen, gezien “in casu niet wordt voldaan aan de draagkrachtvereiste van de motivering omdat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing uitvaardigt door een vage en nietszeggende motivering die dermate algemeen of abstract is dat ze onder meer voor talrijke gevallen kan gelden; er wordt enkel gebruik gemaakt van een loutere stijlformule, waarin geen enkele wettelijke basis wordt geformuleerd, waarop de bestreden beslissing zou zijn genomen. De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd, waardoor het voor verzoekers niet mogelijk is om precies te weten op grond van welke reden de overheid de beslissing nam.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002, R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002, R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2007, blijkt dat verzoekers geen duidelijk onderscheid maken tussen de elementen die zij als buitengewone omstandigheid en de elementen die zij ten gronde, inroepen. Verzoekers verwijzen naar de motieven en feitelijke omstandigheden die hen ertoe hebben aangezet om Syrië te ontvluchten, alsook naar de motieven die hen doen geloven dat hun leven of hun vrijheid nog in gevaar zijn ondanks eventuele veranderingen. Zij verwijzen naar hun asielaanvraag en naar het feit dat de Vaste Beroepscommissie nog geen uitspraak heeft gedaan. Vervolgens voeren verzoekers een aantal humanitaire redenen aan, om hun aanvraag tot het verkrijgen van een regularisatie te staven. Zij verwijzen opnieuw naar hun asielrelaas en halen aan dat ze zich integreren door de Nederlandse taal te leren en deze taal goed beheersen, dat zij zich hebben aangepast aan de leefwereld en gewoontes van de Belgische leefgemeenschap en perfect geïntegreerd zijn, dat zij een beroepsopleiding bij de VDAB volgden, tewerkgesteld zijn en voor een eigen inkomen kunnen zorgen, dat hun sociale zekerheid volledig in orde is, dat zij behoren tot een bewonersgroep in Bilzen en dat velen hun uitdrukkelijke steun hebben betuigd.

Daar waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing totaal niet gemotiveerd is en deze opeens en zonder bijkomend onderzoek en meer dan 4 jaar nadat verzoekers uit vrees voor hun leven Syrië hebben moeten verlaten, wordt uitgevaardigd, zonder motivering en dat nadat verzoekers reeds gedurende geruime tijd in het Rijk worden gedoogd, in aanmerking komen voor een regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hier werken en belastingen betalen, stelt de Raad vast dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(..) Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst verwijzen de betrokkenen naar hun asielaanvraag en herhalen zij hun vluchtrelaas. Zij voegen eraan toe dat hun asielprocedure op het moment van indiening van onderhavig regularisatieverzoek nog hangende was. Deze argumentatie kan heden echter niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen daar hun asielprocedure inmiddels wel degelijk werd afgesloten.

De aangehaalde problemen hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielprocedure. Hun asielaanvraag, ingediend op 05/05/2004, werd op definitieve wijze afgesloten door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 1142 dd. 30/08/2007, waarbij geweigerd werd om aan hen de vluchtelingenstatus te verlenen. Bovendien was deze asielinstantie van oordeel dat de verzoekende partijen niet hadden aangetoond dat er elementen voorhanden waren die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen wettigen. Dientengevolge kunnen de beweerde problemen in het herkomstland, ook deze met betrekking tot de algemene toestand in Syrië, niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Desalniettemin beweren zij “totaal geen toekomst meer” te hebben in Syrië. Deze bewering wordt op geen enkele wijze gestaafd, noch aannemelijk gemaakt terwijl de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt. Wat er ook van zij, de betrokkene tonen niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om alzo in hun onderhoud te voorzien terwijl het aan hen in België niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.

De tijdelijke toelating tot tewerkstelling had enkel en alleen als doel om aan de betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf, kaderend in de asielprocedure, in hun eigen behoeften te voorzien. Nu de asielprocedure afgesloten is, werd hun aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart C dan ook definitief geweigerd op 23/11/2007.

Het verblijf in België en de daarmee gepaard gaande integratie sedert hun asielaanvraag dd. 05/05/2004 tot op heden, weegt niet op tegen het decennialange verblijf in het herkomstland, alwaar de betrokkenen geboren en getogen zijn en waar hun familie gevestigd is.

Niets verhindert de betrokkenen bijgevolg om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om het grondgebied te verlaten impliceert immers enkel een eventuele tijdelijke verwijdering, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

In het tweede punt worden de redenen voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden, voor een regularisatie, opgesomd. Deze elementen, waaronder in rubriek A. opnieuw de

verwijzing naar de asielaanvraag en het asielrelaas, het verblijf in een Belgische gemeente, de toestand in Syrië, en in rubriek B. de kennis van de Nederlandse taal, de aanpassing aan de leefwereld en de gewoontes van de Belgische leefomgeving, de integratie, de gevolgde opleidingen en de tewerkstelling, het in orde zijn met de sociale zekerheid, de vrienden- en kennissenkring, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. (...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat voor alle elementen die door verzoekers in hun aanvraag werden aangevoerd, de verweerder is nagegaan of ze een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, en elk onderdeel werd op een omstandige wijze beantwoord door de verweerder. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij al de in de aanvraag opgeworpen elementen in rekening heeft genomen en onderzocht heeft, nu zij op alle aangehaalde elementen afzonderlijk heeft geantwoord en besloten heeft wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij in hun middel aanhalen dat de bestreden beslissing totaal niet gemotiveerd is, volledig voorbijgaat aan de ingeroepen motieven en een loutere stijlformule is die dermate algemeen of abstract is dat ze onder meer voor talrijke gevallen kan gelden.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing 4 jaar op zich heeft laten wachten zonder bijkomend onderzoek en zonder dat hierover iets gesteld wordt in de motivering, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de minister van Binnenlandse Zaken elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven (R.v.St., nr. 168.530 van 5 maart 2007).

Daar waar verzoekers stellen dat de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar een aantal beweringen dewelke niet ter zake dienend zijn en derhalve de hier bestreden beslissing niet dragen, wijst de Raad erop dat in zoverre het de bedoeling van verzoekers lijkt te zijn aan de hand van hun betoog de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Met betrekking tot de problemen in hun land van herkomst stellen verzoekers dat het logisch is dat zij naar hun asielaanvraag verwijzen gezien dit de reden was waarom zij zijn moeten vluchten uit Syrië en zij betwisten dat deze problemen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt

van een diepgaand onderzoek gezien nergens hun reële problemen werden onderzocht namelijk dat zij katholieken zijn in een zuiver islamitisch land en aanhangers zijn van de Koerden. De beoordeling gebeurde lichtzinnig en de bestreden beslissing twijfelt zelfs aan de gestelde problemen, terwijl uit alle gemakkelijke toegankelijke informatiebronnen blijkt dat de vrees van verzoekers wel degelijk terecht is. De bestreden beslissing heeft totaal geen rekening gehouden met de reële toestand in Syrië.

De verwerende partij motiveerde hieromtrent het volgende:

“Vooreerst verwijzen de betrokkenen naar hun asielaanvraag en herhalen zij hun vluchtrelaas. Zij voegen eraan toe dat hun asielprocedure op het moment van indiening van onderhavig regularisatieverzoek nog hangende was. Deze argumentatie kan heden echter niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet in België in te dienen daar hun asielprocedure inmiddels wel degelijk werd afgesloten.

De aangehaalde problemen hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielprocedure. Hun asielaanvraag, ingediend op 05/05/2004, werd op definitieve wijze afgesloten door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 1142 dd. 30/08/2007, waarbij geweigerd werd om aan hen de vluchtelingenstatus te verlenen. Bovendien was deze asielinstantie van oordeel dat de verzoekende partijen niet hadden aangetoond dat er elementen voorhanden waren die de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen wettigen. Dientengevolge kunnen de beweerdde problemen in het herkomstland, ook deze met betrekking tot de algemene toestand in Syrië, niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Desalniettemin beweren zij “totaal geen toekomst meer” te hebben in Syrië. Deze bewering wordt op geen enkele wijze gestaafd, noch aannemelijk gemaakt terwijl de bewijslast voor het aantonen van buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt. Wat er ook van zij, de betrokkene tonen niet aan dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om alzo in hun onderhoud te voorzien terwijl het aan hen in België niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.”

Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de aangehaalde problemen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielprocedure. Het asielrelaas werd zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten gronde onderzocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de ondervragingen over de mysterieuze verdwijningen van verzoeksters broer, de brandstichting in de winkel van verzoekster, als hun vrees omwille van hun christen zijn en hun Koerdisch gezind zijn, grondig werden onderzocht. Verzoekers verhaal werd betreffende deze twee laatste gegevens ook vergeleken met algemene landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die tevens werd toegevoegd aan het dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat het Commissariaat-generaal na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier en na lezing van de vragenlijst terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Deze beslissingen zijn definitief geworden en verzoekers voegen in hun aanvraag tot regularisatie niets nieuw toe, zodat het niet kennelijk onredelijk is om hiernaar te verwijzen.

Daar waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing een vage en nietszeggende motivering bevat die dermate algemeen of abstract is dat ze onder meer voor talrijke gevallen kan gelden en dat er gebruik gemaakt wordt van een loutere stijlformule, waarin geen enkele wettelijke basis wordt geformuleerd, waarop de bestreden beslissing zou zijn genomen en dat het voor hen niet mogelijk is om precies te weten op grond van welke reden de overheid de beslissing nam, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de bestreden beslissing duidelijk vermeldt te zijn genomen op grond van artikel 9, 3de lid van de

Vreemdelingenwet. Verder is uit bovenstaande reeds gebleken dat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk een antwoord biedt op de door verzoekers ingeroepen elementen en het dus niet om een loutere stijlfomule gaat. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De bestreden beslissing is dan ook voldoende duidelijk en afdoende gemotiveerd.

In een derde onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de slechte reputatie van Syrië op het gebied van mensenrechten en in het bijzonder wat betreft de wijdverspreide folteringen die worden begaan door politieagenten tijdens voorlopige hechtenis van gevangenen en in gevangenissen. Verzoeker verwijst naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens o.a. naar de zaak Vilvarajah, waarin onder meer werd benadrukt dat elk geval individueel moet worden onderzocht, daar waar de Belgische staat in casu helemaal niet is overgaan tot een individueel onderzoek van het geval van de verzoekers. Verzoekers vervolgen dat bovenop de verkeerde conclusies die door de bestreden beslissing worden getrokken, er ook geen bijkomend onderzoek werd gedaan naar het vaststellen van het risico op politieke vervolging voor verzoekers in het geval van een uitwijzing naar Syrië, net zomin als enig onderzoek werd uitgevoerd naar de soort behandeling die verzoekers zullen ondergaan indien zij zouden worden teruggestuurd. Verzoekers verwijzen verder nog naar tal van internationale verslagen en verslagen van landenspecialisten mensenrechten van Amnesty in Syrië, waaruit blijkt dat de situatie voor de Koerden in West-Koerdistan en Syrië gevaarlijk is en er immense mensenrechten-schendingen begaan worden tegen Koerden en diegenen die hen steunen. Dat deze informatie ook aangeeft dat er systematische mensenrechtenschendingen zijn van gevangenen in detentie en dat al deze informatie toegankelijk is voor het publiek via het Internet, zodat het dus gaat om elementen waar de tegenpartij kennis van moest hebben en rekening mee diende te houden. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met dit risico voor verzoekers om onmenselijke en vernederende behandelingen en zelfs folteringen te ondergaan, wanneer zij in een gevangenis in Syrië zullen terecht komen, welke vrees zeer reëel is gezien de Syrische overheden er op gebrand zijn om verzoekers in handen te krijgen, wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 3 EVRM. Omwille van dit ernstig risico op foltering, onmenselijk of vernederende behandelingen, vormt ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een probleem vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, niet blijkt dat zij de schending van artikel 3 EVRM hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid die zou rechtvaardigen waarom zij hun aanvraag niet in hun land van herkomst konden indienen. Verzoekers beperkten zich tot hun asielrelaas en de stelling dat er in hunnen hoofde een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève. Uit het administratief dossier en meer in het bijzonder uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2007 en uit het arrest nr. 1142 van 30 augustus 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoekers de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal

of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekers opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoekers een schending van artikel 3 EVRM niet hebben aangetoond. De motivering van de bestreden beslissing dat *“Bovendien was deze asielinstantie van oordeel dat de verzoekende partijen niet hadden aangetoond dat er elementen voorhanden waren die de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen wettigen”* volstaat dan ook in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Bovendien vereist de bepaling van artikel 3 EVRM dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in hun land van herkomst zonder deze in concreto te betrekken op hun persoonlijke situatie op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Tot slot voeren verzoekers ter terechtzitting aan dat zij ondertussen een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingen-wet.

Het gegeven dat verzoekers ondertussen een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing aangezien deze nieuwe aanvraag, waarvan echter geen stuk terug te vinden is in het administratief dossier, doch die volgens de verklaringen van verzoekers ter terechtzitting zou dateren van mei 2008, terwijl de bestreden beslissing dateert van 28 april 2008, niet door de administratie gekend was op het ogenblik van de beoordeling van hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, zodat de administratie er hoe dan ook geen rekening mee kon houden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.